

UZASADNIENIE

W pozwie z 25 października 2016 r. Z. M. wystąpił przeciwko J. K. i Skarbowi Państwa – Sadowi Rejonowemu dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi o zasądzenie solidarnie od pozwanych na jego rzecz 50.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż poniosła szkodę poprzez działanie pozwanego jako komornika tj. sprzedał w ramach licytacji samochód powoda za 32.500 zł, którego wartość rynkowa w dniu zajęcia wynosiła 133.500 zł, a którego wartość pozwany oszacował na 65.000 zł. albowiem jej samochód utracił na wartości kwotę 51.300 zł.

(pozew, k. 3-9).

W odpowiedzi na pozew, Skarb Państwa – Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie w całości jako oczywiście bezzasadnego.

(odpowiedź na pozew, k. 40-41).

W odpowiedzi na pozew, J. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut:

a) braku bezprawności w postępowaniu komornika, na skutek faktu, iż w toku egzekucji sądowej i na skutek środków zaskarżenia wnoszonych przez powoda wszelkie kwestionowane pozwem czynności komornika były weryfikowane pod kątem ich legalności przez właściwe Sądy;

b) braku szkody majątkowej z tytułu wartości samochodu na skutek braku kwestionowania przez powoda wyceny dokonanej w toku egzekucji;

c) braku podstaw faktycznych i prawnych do zasądzenia odszkodowania;

d) przedawnienia roszczenia albowiem powód upatruje szkody w związku z faktem błędnego zaniżonego oszacowania pojazdu, która to czynność miała miejsce 25 czerwca 2013 r. co oznacza, że na dzień wniesienia pozwu nastąpiło przedawnienie roszczenia stosownie do treści art. 442¹ k.c.;

e) przyczynienia się powoda do powstania rzekomej szkody a to na skutek niezgłoszenia w skardze zarzutów na oszacowanie pojazdu stosownie do treści 853 § 2 k.p.c. w brzmieniu na datę dokonania czynności egzekucyjnych.

(odpowiedź na pozew, k. 47-51v.)

W piśmie złożonym na rozprawie 4 lutego 2020 r. powód rozszerzył powództwo o 49.100 zł. Powód sprecyzował powództwo i wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych na jego rzecz 99.100 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od: - 50.000 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty; - 49.100 zł od dnia wniesienia pisma wraz z rozszerzeniem powództwa do dnia zapłaty.

(rozszerzenie powództwa, k. 219-220; protokół, k.222-223)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, prowadził z wniosku (...) S.A. Oddział Centrum (...) w Ł. przeciwko Z. M. dwa postępowania egzekucyjne o sygnaturze akt:

a) KM 6121/13, na podstawie nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny z 14 lutego 2013 r. o sygnaturze akt VI Nc-e 241966/13, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z 16 maja 2013 r. (należność główna: 98.757,24 zł);

b) KM 6140/13, na podstawie nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny z 4 marca 2013 r. o sygnaturze akt VI Nc-e 467586/13, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z 11 maja 2013 r. (należność główna: 44.798,71 zł).

(okoliczności bezsporne; załączone akt KM 6140/13 i KM 6121/13)

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi J. K., w sprawach o sygnaturach akt KM 6121/13 i KM 6140/13, 25 czerwca 2013 r. dokonał zajęcia samochodu osobowego Z. M. marki: A., model: Q7 (05-09), typ: Q7 4.2 (...), numer nadwozia/podwozia (nr identyfikacyjny VIN): (...), rok produkcji: 2007, data pierwszej rejestracji: 7 grudnia 2007 r., pojemność silnika: 4134 cm³, moc silnika: 240 kW, kolor czarny, nr rejestracyjny (...). Zajęcia samochodu powoda dokonał asesor komorniczy M. K..

Przy zajęciu pracownik J. K. asesor komorniczy M. K. określił wartość szacunkową samochodu na 65.000 zł. M. K. ustalił wartość pojazdu poprzez przejrzenie stron internetowych aukcyjnych – allegro/gratka.

Powód spytał się na jakiej podstawie ustalono taką wartość. W odpowiedzi M. K. powiedział mu: „ja tu stanowią prawo, to nie Pana sprawa”. Z. M. zakwestionował wycenę wartości, wskazując, że jest rażąco obniżona, jako dowód okazał polisę ubezpieczeniową. M. K. zachowywał się w sposób arogancki i agresywny, powód czuł się zastraszony. Gdy powód nie chciał podpisać dokumentów wręczanych przez M. K., to zastraszono powoda, że zostanie napisane, że odmówił przyjęcia i będzie to miało skutek doręczenia. Powód poczuł się zastraszony i ostatecznie podpisał protokół zajęcia ruchomości.

(protokół zajęcia ruchomości, k. 38 załączonych akt KM 6140/13; protokół zajęcia ruchomości, k. 15; protokół zajęcia ruchomości, k. 16; zeznania świadków: M. K., k. 145v.-147 -od 00:18:13; zeznania powoda, k. 101-103 – od 00:20:07 w zw. z k.

Komornik 25 czerwca 2013 r. wyznaczył termin licytacji samochodu powoda na 5 lipca 2013 r., przyjmując jako wartość szacunkową samochodu wartość 65.000 zł, a cenę wywołania na 48.750 zł.

(obwieszczenie o licytacji, k. 8; załączonych aktach XVI Co 1897/13)

Z. M. 1 lipca 2013 r. sporządził i złożył do Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi skargę na czynności komornika zajęcia i ogłoszenia licytacji samochodu marki A..

Postanowieniem z 17 października 2013 r. Sad Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie XVI Wydział Cywilny oddalił skargę.

(skarga na czynność komornika, k. 13, uzupełnienie skargi, k. 17-19, postanowienie, k. 39 załączonych aktach XVI Co 1897/13; skarga na czynność komornika, k. 17-18; postanowienie, k. 54)

Z. M. 4 lipca 2013 r., kierując zajęтым samochodem, miał kolizję drogową z sarną. W wyniku powyższej kolizji, zgłoszonej na policję w K., samochód został uszkodzony w stopniu, który nie pozwalał na dalsze jego użytkowanie, a tym samym na jego podstawienie na termin i miejsce pierwszej licytacji, tj. na 5 lipca 2013 r. w Ł.. O wypadku i jego skutkach Z. M. poinformował komornika w piśmie z 4 lipca 2013 r., które wpłynęło do komornika 5 lipca 2013 r.

Po kolizji drogowej 4 lipca 2013 r., samochód powoda przeszedł generalny remont.

(informacja o zdarzeniu drogowym, k. 22; pismo, k. 23; polisa wraz z aktami szkody k. 63-74)

Pierwsza licytacja nieruchomości okazała się bezskuteczna, nie stawił się Z. M., nie stawił się również żaden potencjalny nabywca.

W piśmie z 10 lipca 2013 r. wierzyciel wniósł o wyznaczenie drugiego terminu licytacji.

(protokół, k. 48; zawiadomienie wierzyciela, k. 49 w załączonych aktach, KM 6140/13; wniosek wierzyciela, k. 95 w załączonych aktach KM 6121/13)

Z. M. złożył wniosek o wyłączenie komornika 5 lipca 2013 r., w którym wskazał m.in., iż komornik ustalił rażąco niską cenę pojazdu i zaniechał jego oględzin, w tym weryfikacji jego wyposażenia.

Postanowieniem z 26 sierpnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi II Wydział Cywilny Sekcja Egzekucyjna w sprawie o sygnaturze akt II 1 Co 6452/13 oddalił skargę Z. M..

(postanowienie, k.15 w załączonych aktach 1 Co 6452/13; wniosek o wyłączenie komornika, k. 24-24v.; postanowienie, k. 53)

21 października 2013 r. odebrano powodowi dozór nad samochodem, w czynnościach uczestniczył asesor komorniczy M. K. i pracownik kancelarii (...).

Komornik 22 października 2013 r. wyznaczył na 30 października 2013 r. drugi termin licytacji samochodu powoda, wskazując, iż cena wywołania wynosi 32.500 zł co stanowiło 50% sumy oszacowania. Licytację wyznaczono na 8.00.

30 października 2013 r. odbyła się II Licytacja samochodu powoda, która prowadził asesor komorniczy M. K.. Samochód kupił S. N. za 32.500 zł.

M. K. zastraszył powoda, który podpisał protokół sprzedaży swojego samochodu (w którym udzielono przybicia), protokół przebiegu czynności. Powód w protokole nie zgłosił skargi na udzielenie przybicia.

(obwieszczenie, k. 113, protokół z czynności, k. 124, protokół sprzedaży ruchomości, k. 125 załączonych akt KM 6121/13; obwieszczenie, k. 25-25v.; protokoły, k. 26-29; zeznania świadka M. Ś., k. 147-147v. - od 01:29:08)

Z. M. 6 listopada 2013 r. wniósł skargę na czynności komornika do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi tj. na przeprowadzeniu 30 października 2013 r. licytacji samochodu.

W odpowiedzi na skargę Komornik wskazał, że dłużnik nie złożył skargi na przebieg licytacji i na udzielenie przybicia podczas licytacji, a także nie złożył żadnych zastrzeżeń do przebiegu licytacji i podpisał protokołu z czynności i sprzedaży.

Postanowieniem z 5 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi II Wydział Cywilny Sekcja Egzekucyjna w sprawie o sygnaturze akt II 1 Co 9319/13 oddalił skargę Z. M..

Powód złożył również skargę na ustalenie przez komornika kosztów postępowania egzekucyjnego. Sąd skargę odrzucił postanowieniem z 28 października 2014 r. w sprawie XVI Co 2299/14.

(skarga, k. 2-2v., odpowiedź na skargę, k. -78, postanowienie, k. 9 w załączonych aktach sprawy II 1 Co 9319/13; skarga, k. 30; potwierdzenie nadania, k.31; postanowienie, k. 55, postanowienie, k. 56)

Samochód powoda marki A. był ubezpieczony od 28 listopada 2012 r. do 27 listopada 2013 r. w (...) S.A. w W. - Polisa Seria (...), w polisie wartość pojazdu wskazana została według katalogu E. na 133.500 zł.

(polisa, k. 19–21; potwierdzenie, 21 v.)

W toku obu postępowań egzekucyjnych, komornik wyegzekwował na rzecz wierzyciela 68.062,45 zł, której połowa pochodziła z licytacji ruchomości Z. M. w postaci samochodu.

(postanowienia, k. 11-14)

Z. M. 5 października 2016 r. zawiadomił Prezesa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi oraz Krajową Radę Komorniczą w W. o nieprawidłowościach jakich według niego dopuścił się J. K. w sprawach egzekucyjnych o sygnaturach akt KM 6121/13 i KM 6140/13. Z. M. skierował jednocześnie wniosek dyscyplinarny przeciwko J. K.. Krajowa Rada Komornicza wniosek i pismo przekazała według właściwości do Izby Komorniczej w Ł..

(pismo, k. 32-33v.; potwierdzenie nadania, k. 34-34v.; pismo, 57; pismo, 58-59)

Wartość pojazdu na 30 czerwca 2013 r. wynosiła 131.600 zł brutto.

(opinia biegłego, k. 191-201, k. 233-236)

W piśmie z 17 października 2016 r., nadanym 18 października 2016 r. Z. M. wezwał J. K. do zapłaty 100.000 zł, stanowiącą równowartość poniesionej przez niego szkody, w terminie 2 dni od dnia doręczenia.

(wezwanie wraz z potwierdzeniem nadania, k. 36-37v.)

Powód zlecił prywatną opinię wyceny wartość jego samochodu, która została sporządzona 1 września 2017 r.

(prywatna opinia, k. 130-140)

Powyższy stan faktyczny był między stronami w większości bezsporny Sąd ustalił go na podstawie dostępnych w aktach dokumentów oraz dokumentów z załączonych akt komorniczych oraz z załączonych akt sprawy sądowych. Bezspornym przede wszystkim w niniejszej sprawie było to, że pozwany prowadził egzekucję, w której dłużnikiem był powód, miał podstawy formalne do jej prowadzenia oraz dokonał zajęcia ruchomości w postaci pojazdu, a także przeprowadził dwie licytacje.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka M. K. (asesora komorniczego), który zeznał, że w dacie oszacowania 25 czerwca 2013 r. atmosfera pomiędzy nim, a powodem była przyjazna i powód nie sprzeciwiał się wycenie. W tym zakresie Sąd dał wiarę zeznaniom powoda.

Wartość samochodu powoda Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego. W opinii biegły wskazał wartość pojazdu według dwóch programów służących określeniu wartości pojazdów. Wartości pojazdu według wyliczenia na podstawie każdego z systemów znacznie się różniły, przy czym system do wyceny (...), nie uwzględniał w wyliczonej wartości wyposażenia dodatkowego, które przedmiot wyceny posiadał. Nie ulega wątpliwości, że wyposażenie dodatkowe, szczególnie w markach premium znacznie wpływa na zwiększenie wartości pojazdu. Biegły zarówno w opinii pisemnej podstawowej, jak i uzupełniającej, zwracał uwagę, iż instrumenty z systemu (...) w braku możliwości zastosowania korekty wartości dla wyposażenia dodatkowego wycenianego pojazdu, nie mogą być zastosowane. Dlatego, aby prawidłowo wyliczyć wartość pojazdu zastosowano system E., który pozwolił uwzględnić wartość wyposażenia dodatkowego, którego nie uwzględniała kalkulacja sporządzona według drugiego z systemów. Wyliczona wartość jest zbieżna zarówno z kalkulacją przeprowadzoną przez ubezpieczyciela dla celów ubezpieczenia pojazdu, jak i z wartością określoną w prywatnej opinii zleconej przez powoda. Dlatego sąd uznał, iż biegły prawidłowo ustalił wartość pojazdu.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

W dacie zdarzenia, z którego powód wywodzi odpowiedzialność pozwanych, jak również w dacie wytoczenia powództwa podstawy odpowiedzialności komornika regulował art. 23 ust. 1. Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji – dalej u.k.s.e. – (Dz.U.2011.231.1376 j.t. z późn. zm). Zgodnie z powyższym przepisem komornik jest obowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności. Zgodnie zaś z ust. 3 art. 23 u.k.s.e. Skarb Państwa jest odpowiedzialny za szkodę solidarnie z komornikiem.

Aktualnie odpowiedzialność komornika reguluje art. 36 ustawy o komornikach sądowych z dnia 22 marca 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 771) tj. z dnia 9 grudnia 2019 r. (Dz.U. z 2020 r. poz. 121). Nową regulacją wyróżniają doprecyzowanie kręgu osób za czyny, których komornik ponosi odpowiedzialność, oraz dopuszczalność roszczeń regresowych. Nadal jednak zachowano zasadę odpowiedzialności i jej solidarny charakter ze Skarbem Państwa.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów sformułowanych przez pozwanego J. K..

W zakresie podniesionego zarzutu przedawnienia – jest to zarzut bezasadny. Pozwany podnosił, że w przedmiotowej sprawie oszacowanie miało miejsce 25 czerwca 2013 r. stąd też na dzień wniesienia pozwu nastąpiło przedawnienie roszczenia w tym zakresie stosownie do treści art. 442¹ k.c. albowiem zgodnie z tym przepisem roszczenie powoda ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Już z literalnego brzmienia art. 442¹ § 1 zdanie pierwsze k.c. wynika, że roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia (tj. a tempore scientiae), a nie od daty zdarzenia. Wprawdzie rozpoczęcie biegu przedawnienia - na co nie zawsze zwraca się uwagę - jest niezależne od świadomości uprawnionego odnośnie do przysługującego mu roszczenia, jednak w przypadku krótszego terminu przedawnienia roszczeń deliktowych, ustawa wyjątkowo takiej świadomości wymaga. Warunek ten odnosi się do wszystkich elementów konstytutywnych roszczenia deliktowego, co oznacza, że trzyletni termin przedawnienia może rozpocząć swój bieg dopiero wtedy, gdy poszkodowanemu znane jest zdarzenie będące źródłem szkody, osoba sprawcy oraz związek przyczynowy między działaniem sprawcy i powstałą szkodą. W doktrynie i judykaturze trafnie podnosi się, że w odniesieniu do przesłanki związku przyczynowego wiedza poszkodowanego powinna pochodzić z kompetentnego źródła (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1967 r., I PR 354/67, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 146, oraz z dnia 16 sierpnia 2005 r., I UK 19/05, OSNP 2006 nr 13-14, poz. 219). W przedmiotowej sprawie skuteczna licytacja samochodu powoda została przeprowadzona 30 października 2013 r. i dopiero w tym dniu powstała szkoda. W tym dniu bowiem powód podpisał protokół sprzedaży samochodu. W przedmiotowej sprawie zostało wytoczone 25 października 2016 r., co powoduje, iż roszczenie powoda nie jest przedawnione.

Pozostałe zarzuty formalne powoda związane są bezpośrednio z bezprawnym zachowaniem asesora komorniczego M. K., który zarówno w momencie oszacowania, jak i w momencie przybicia, skutecznie zastraszył powoda. Tym samym przyjęcie, że brak jest szkody majątkowej z tytułu wartości samochodu na skutek braku kwestionowania przez powoda wyceny dokonanej w toku egzekucji; jak również przyczynienia się powoda do powstania rzekomej szkody, a to na skutek niezgłoszenia w skardze zarzutów na oszacowanie pojazdu stosownie do treści 853 § 2 k.p.c. w brzmieniu na datę dokonania czynności egzekucyjnych, nie może się ostać.

Bezprawne działania asesora komorniczego, który pouczał powoda, że „stanowi prawo”, doprowadziły do tego, że powód nie złożył stosownych wniosków. Powyższe zachowanie pracownika pozwanego komornika nie może skutkować tym, że komornik uniknie odpowiedzialności. Byłoby to sprzeczne z zasadami współżycia społecznego (art. 5 k.c.).

Brak działania poszkodowanego może wpłynąć na ustalenie zakresu obowiązku naprawienia szkody. Niepodjęcie tych środków przez poszkodowanego może być oceniane jedynie w kategorii przyczynienia się (art. 362 k.c.), z czym wiąże się przede wszystkim przerzucenie ciężaru dowodu tej okoliczności na pozwanego. Jednakże powód m.in. we wniosku o wyłączenie komornika wprost wskazał, że oszacowana wartość pojazdu jest rażąco niska. Pomimo tego komornik nie podjął żadnych działań, które zrewidowałyby wartość przedmiotowego pojazdu, a tym samym nie zlicytowano by samochodu powoda za kwotę przeszło o 100.000 zł niższą od jego wartości.

W odniesieniu do zarzutu, że brak jest bezprawności w postępowaniu komornika, na skutek faktu, iż w toku egzekucji sądowej i na skutek środków zaskarżenia wnoszonych przez powoda wszelkie kwestionowane pozwem

czynności komornika były weryfikowane pod kątem ich legalności przez właściwe Sądy. Podnieść należy, że błędne oddalenie przez sąd skargi na czynność komornika, która spowodowała szkodę, nie wyłącza odpowiedzialności odszkodowawczej komornika na podstawie art. 23 u.k.s.e. (wyrok Sądu Najwyższego z 16 marca 2007 r. o sygn. akt: III CSK 381/06, Legalis Numer 93282). Podkreślenia bowiem wymaga, że zaskarżenie wadliwych czynności komornika nie jest warunkiem jego odpowiedzialności za szkodę. Powyższe skutkuje tym, że wymaga oceny istnienia związku przyczynowego pomiędzy bezprawnym działaniem komornika, a wystąpieniem szkody na zasadach ogólnych. Jeżeli istnieje związek przyczynowy między wadliwą czynnością komornika a szkodą, to zasada odpowiedzialności wynikająca z art. 23 u.k.s.e. przemawia za przyjęciem odpowiedzialności odszkodowawczej komornika. Tym samym zarzut pozwanego w tym zakresie był niezasadny.

Podkreślenia wymaga, iż odpowiedzialność odszkodowawcza komornika przewidziana w art. 23 ust. 1 u.k.s.e. jest odpowiedzialnością deliktową za działanie niezgodne z prawem, bez względu na zawinienie komornika (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2004 r. III CZP 54/04, OSNC 2005/10/168). Zgodnie z art. 1 ustawy komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Komornik sądowy jest zatem jednym z organów władzy publicznej, wykonujących powierzone przez ustawę zadania przymusowego wykonywania orzeczeń sądowych. Z powyższych względów, jak wskazał Sąd Najwyższy w przytoczonej powyżej uchwale, odpowiedzialność odszkodowawcza za szkodę wyrządzoną przez komornika przy wykonywaniu władzy publicznej, mieści się w ramach konstytucyjnego modelu odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną w wyniku niezgodnych z prawem działań organów władzy publicznej, przewidzianego w art. 77 ust. 1 Konstytucji RP. Wobec powyższego nie może być zatem oparta na zasadzie winy. Dla określenia odpowiedzialności odszkodowawczej komornika miarodajne są ogólne przesłanki odpowiedzialności deliktowej przewidziane w art. 415 k.c., natomiast nie wchodzi w grę wina jako zasada tej odpowiedzialności. Reasumując oznacza to, że nie jest to odpowiedzialność na zasadzie winy, ale ryzyka (wyrok SN z dnia 6 kwietnia 2006 r., IV CSK 6/06, M. Praw. 2006, nr 9, s. 458). Przesłanką zatem odpowiedzialności jest bezprawność działania funkcjonariusza. Bezprawność obejmuje tylko zachowania sprzeczne z prawem pozytywnym, którego źródła uregulowane są w art. 87 Konstytucji.

Do przesłanek odpowiedzialności komornika należą zatem: zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Zauważyć przy tym należy, iż przez pojęcie szkody rozumie się uszczerbek majątkowy, jakiego doznaje poszkodowany wbrew swej woli. Natomiast zdarzeniem sprawczym, w rozumieniu art. 415 k.c., jest zarówno działanie, jak i zaniechanie. Przy czym to ostatnie może być uznane za „czyn” wówczas, gdy wiąże się z ciężącym na sprawcy obowiązkiem czynnego działania i brakiem faktycznego wykonania tego obowiązku. Przedmiotową cechą czynu jest bezprawność ujmowana jako sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym.

Nie ma znaczenia świadomość komornika co do bezprawności działania. Bezprawność jest w sprawach komorniczych interpretowana z reguły ściśle (wąskie pojmowanie niezgodności z prawem). W wielu sytuacjach działania komorników są formalnie legalne, jednak egzekucja majątku dłużnika prowadzi do poniesienia przez niego dotkliwych szkód, zwłaszcza gdy dochodzi do tzw. nadegzekucji, a więc gdy prawidłowe przeprowadzenie egzekucji umożliwiłoby całkowite zaspokojenie wierzycieli już z części majątku, zaś komornik zajmuje i zbywa za bezcen wszystkie wartościowe składniki majątku dłużnika. SN wskazuje na art. 799 k.p.c., realizujący zasadę postępowania egzekucyjnego, nakazującą zachowanie współmierności sposobów egzekucji do jej celu, mającą zapobiegać szykanowaniu dłużnika i nadużywaniu egzekucji przez wierzyciela. Przykładów z praktyki jest wiele, m.in.: przyjęcie zaniżonej wartości ruchomości do wykonania opisu i oszacowania dla celów licytacji lub zaniechanie kolejnej, aktualnej wyceny ruchomości celem oszacowania.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, w ocenie sądu nie ulega wątpliwości, iż działanie komornika w niniejszej sprawie było działaniem bezprawnym. Komornik wszczął egzekucję na podstawie wniosków wierzyciela, który przedstawił mu stosowne tytuły egzekucyjne, zgodnie z przedmiotowymi wnioskami zajął ruchomość w postaci samochodu powoda, z czynności sporządził stosowny protokół, a czynność ta nie została zaskarżona. Jednakże dalsza czynność komornika polegająca na oszacowaniu w sposób dowolny i taki, który rażąco zaniżył wartość samochodu powoda. Pomimo, iż w dacie oszacowania powód okazywał dokument w postaci polisy ubezpieczeniowej, na której

wartość samochodu była wielokrotnie wyższa to pracownik komornika to zignorował i dalej ustalał zaniżoną wartość. Zaniżenie zaś wartości samochodu powoda było rażące, nie była to omyłka, o kilka tysięcy złotych, ale wartość ta została zaniżona o połowę. Nie bez znaczenia jest również, że asesor komorniczy M. K. w dacie drugiej licytacji, wymusił na powodzie podpisanie protokołu sprzedaży samochodu za rażącą niską cenę. Tym samym działanie komornika było w tym zakresie bezprawne.

W drugiej kolejności strona powodowa winna również udowodnić szkodę, którą poniosła przez działania komornika oraz fakt, że szkoda ta miała związek z bezprawnym działaniem pozwanego. Złe oszacowanie spowodowało ostatecznie sprzedaż za ułamek rzeczywistej wartości. Zastraszanie powoda przez komornika spowodowało, iż pozbawiony on został możliwości skutecznego zaskarżenia czynności komornika. Ostatecznie na skutek przeprowadzonej licytacji 30 października 2013 r. samochód powoda został sprzedany za 32.500 zł, powyższa kwota wynikała z błędnego oszacowania 25 czerwca 2016 r. - gdzie ustalono wartość samochodu powoda na zaledwie 65.000 zł. Jak wykazało postępowanie dowodowe samochód powoda wart był wówczas 131.600 zł. Tym samym powód poniósł szkodę w wysokości 99.100 zł i tą kwota ta podlegała zasądzeniu na rzecz powoda solidarnie od pozwanych.

Podstawę rozstrzygnięcia o odsetkach za opóźnienie stanowił art. 481 § 1 k. c. , każdorazowo ustalając ich wymagalność na dzień następnego doręczenia pism precyzujących żądania powoda.

Dlatego w pozostałej części żądanie w zakresie odsetek od dnia zgłoszenia pisma rozszerzającego powództwo podległo oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. oraz przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U.2018.265)

W toku procesu powstały nieuiszczone koszty sądowe. Mając na uwadze wynik procesu, Sąd na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2020, poz. 755, t.j.) nakazał pobrać od pozwanego J. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 2.455zł.